

امارت اسلامی افغانستان

وزارت ارشاد، حج و اوقاف

ریاست عمومی ارشاد و انسجام مساجد

موضوع خطابت روز جمعه و تقریر و بیان

تحریر شده که به تمام خطباء مرکز و ولایات

به هر دو زبان ملی کشور (دري و پشتو) ارسال میگردد

۹/ شوال المکرم ۱۴۴۷ هـ، ق مطابق ۷/ حمل ۱۴۰۵ هـ، ش

دفاع از کشور اسلامی و حفاظت از حاکمیت نظام شرعی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الْكَرِيمِ الْمَنَّانِ، الَّذِي مَنَّ عَلَيْنَا بِنِعْمَةِ الْإِيمَانِ، وَالْأَمْنِ فِي الْأَوْطَانِ، وَالْعَافِيَةِ فِي الْأَبْدَانِ، فَقَالَ تَعَالَى: (فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ، الَّذِي أَطْعَمَهُمْ مِنْ جُوعٍ وَأَمَّنَّهُمْ مِنْ خَوْفٍ) قریش: (۳) و الزم الحماية عن الاوطان و اوجب الحفاظ عن الشريعة

وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ سَيِّدَنَا وَنَبِيَّنَا مُحَمَّدًا عَبْدَ اللَّهِ وَرَسُولَهُ، وَصَفِيَّهُ مِنْ خَلْقِهِ وَخَلِيلَهُ، سَأَلَ رَبُّهُ الْأَمْنَ فِي الْوَطَنِ، وَدَفَعَ الْفِتْنَ وَالْمِحْنَ، مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى عَلِيِّ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا كَثِيرًا إِلَى يَوْمِ الدِّينِ. أَمَّا بَعْدُ: قَالَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى: (فَمَنْ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ). البقرة: (۱۹۴)

حضار محترم و معزز!

السلام عليكم ورحمة الله وبركاته!

کشور اسلامی، حریم اسلامی و مقدس مسلمانان است؛ کشوری که در آن مساجد، مدارس، پوهنتون‌ها مراکز علمی، دارالحفاظها و شفاخانه‌ها وجود دارند، و این کشور محل زندگی ما، فرزندان ما، پدران ما، خویشاوندان ما و علمای ما می‌باشد.

کشور اسلامی جایگاه حاکمیت و تطبیق نظام شرعی است، و محلی است برای اظهار شعائر اسلامی مسلمانان و ادای عبادات.

از آنجا که در کشور اسلامی مقدسات و ارزش‌های ما وجود دارد، هر کسی که بر مقدسات و ارزش‌های ما تجاوز و تعدی کند، مقابله با او و دفع آن بر ما واجب است؛ همان‌گونه که دفاع از جان، مال، عزت و آبرو واجب می‌باشد.

اگر ما از کشور اسلامی دفاع نکنیم، نظام شرعی ما - خدای ناخواسته - فرو خواهد ریخت، حریم ما اشغال خواهد شد، مقدسات ما تخریب می‌شود و اساسات زندگی ما از بین خواهد رفت، در حالی که حفاظت از همه این امور بر ما واجب است.

اللَّهُ تَعَالَى فَرَمُودَهُ اسْت: (وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهَدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ). الحج (۴۰)

ترجمه: اگرالله بعضی از مردم را به وسیله بعض دیگر دفع نمی کرد، البته صومعه‌ها، کلیساها، عبادتگاه‌ها و مسجدهایی که نام خدا در آن‌ها بسیار یاد می‌شود، ویران می‌شد، و یقیناً الله کسی را که قصد یاری وی کند، یاری میکند. همانا الله قوی و غالب است.

در آیت مبارک دیگری الله تعالی فرموده است: (وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ) البقره (۲۵۱)

ترجمه: و اگر الله بعضی از مردم را به وسیله بعضی دیگر دفع نمی کرد، یقیناً زمین تباه و از فساد پر میشد، ولیکن الله لطف و احسان بسیار برعالم دارد.

توضیح: امام ماتریدی رحمه الله در تفسیر این آیت می‌نویسد: اگر خداوند برخی مردم را به وسیله برخی دیگر باز نمی‌داشت، یکدیگر را می‌کشتند و گروهی گروه دیگر را نابود می‌کردند، که در نتیجه همه از بین می‌رفتند و این همان فساد زمین است. (تأویلات اهل السنة ۲/۳۳۱)

امام ماوردی می‌نویسد: در «دفع» دو معنا وجود دارد: نخست: به وسیله اشخاص فاجر هلاکت را از افراد صالح دفع میکند. دوم: به وسیله مجاهدان، فساد و هلاکت را از مردم نشسته دفع می‌گردد.

اگر خداوند چنین نمی‌کرد، مردم زمین نابود می‌شدند و فساد، که همان کفر و قتل است، گسترش می‌یافت. (النکت والعیون ۱/۳۲۱) اگر همه مردم به طور یک صدا از دفع باطل دست بردارند، افراد نیرومند، ضعیفان را نابود خواهند کرد؛ اما خداوند برخی را به وسیله برخی دیگر باز می‌دارد تا میان خود مشغول باشند و قوم‌های ضعیف از شر آنان در امان بمانند. (تفسیر قشیری ۱/۲۴۱)

در آیت مبارک فوق، تشویق به جنگ مشروع وجود دارد، و الله تعالی این سنت را در همه امت‌های پیشین جاری ساخته است تا امور زندگی منظم بماند، شریعت‌ها حاکم باشند، عبادتگاه‌ها از تخریب محفوظ بمانند و مردم از مرگ در امان باشند. (تفسیر البحر المحیط ۶/۲۷۱) همچنین، به برکت دفاع از کشور اسلامی، امنیت و آرامش در کشور برقرار می‌شود؛ همان امنیتی که برای به دست آوردن آن زحمات فراوان کشیده می‌شود و هزینه‌های زیادی مصرف می‌گردد، اما امنیت کشور با مال و پول خریداری نمی‌شود، بلکه با جهاد و به فضل خاص الله تعالی به دست می‌آید. الله تعالی فرموده است: (فَلْيُعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ * الَّذِي أَطْعَمَهُمْ مِنْ جُوعٍ وَأَمَّنَّهُمْ مِنْ خَوْفٍ) قریش (۳)

ترجمه: پس باید صاحب این خانه را عبادت کنند؛ همان کسی که آنان را در گرسنگی طعام داد و در وقت ترس امن و امان بخشید. در سایه امنیت، مساجد آباد می‌شوند، خیر در همه جا گسترش می‌یابد، از ریخته شدن خون‌ها جلوگیری می‌شود، از عزت‌ها و اموال محافظت می‌گردد و در همه عرصه‌های زندگی پیشرفت به وجود می‌آید.

اما هنگامی که در کشور امنیت از بین برود، هرج و مرج حاکم می‌شود، و وقتی که امنیت از بین رفت، ترس و هراس جای آن را می‌گیرد و فقر نیز همراه آن می‌آید. فقر و ترس هر دو از عذاب‌های سخت الهی هستند که به سبب گناهان بر مردم مسلط می‌شوند.

الله تعالی فرموده است: (فَأَذَقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ) النحل (۱۱۲)

ترجمه: اما کفران نعمت الله کردند والله به سزای کاریکه انجام دادند لباس گرسنگی و ترس را به تن آنان کرد و طعن گرسنگی را به ایشان چشانید.

در مقابل، امنیت و آرامش از نعمت‌های شیرین الهی است که الله تعالی آن را نصیب اهل بهشت می‌گرداند. الله تعالی فرموده است: (وَهُمْ فِي الْعُرْفَاتِ آمِنُونَ) سبأ: (۳۷) ترجمه: و آنان در غرفه‌ها (جایگاه‌های بلند بهشتی) در امنیت خواهند بود. اگر کسی بر کشور اسلامی تجاوز کند یا از سوی دشمن تهدیدی متوجه حریم کشور اسلامی باشد، دفاع از آن واجب می‌گردد. الله تعالی فرموده است: (فَمَنْ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ) البقرة (۱۹۴) ترجمه: پس هر کس بر شما تجاوز کرد به مانند آنچه که به شما تجاوز کرده است به او تجاوز کنید و از الله بترسید و بدانید که مدد الله با پرهیز گاران است.

در این آیت مبارک، منظور از (فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ) مقابله، مبارزه و مجازات متقابل است. (تفسیر ابن کثیر ۲۸۳/۱) در آیت مبارک دیگری الله تعالی فرموده است: (وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ * وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ) النحل (۱۲۷) ترجمه: و اگر خواستید عقوبت کنید به همان اندازه ای که مورد عقوبت قرار گرفته اید عقوبت کنید و عذاب دهید و اگر صبر کنید البته صبر برای صابران بهتر است. و تو ای محمد صبر کن و صبر تو جز به توفیق الله نیست و بر آنان (کفار) غمگین مشو و از مکر و حيله آنها دل تنگ مشو.

امام ابوليث سمرقندی در ذیل این آیت می‌نویسد: این آیت حکمی است درباره همه جنایات؛ هر کس بر انسان یا مال او تعدی کند، جایز است که به همان اندازه او را مجازات نماید. (بحر العلوم ۱/۱۵۵)

همچنین اگر کسی بر کشور ما تجاوز نظامی کند، جهاد برای دفاع از کشور اسلامی بر ما فرض می‌شود. الله تعالی فرموده است: (وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ) البقرة (۱۹۰) ترجمه: و در راه الله با کسانی که با شما می‌جنگند، بجنگید و تجاوز نکنید زیرا که الله تجاوز کنندگان را دوست نمی‌دارد.

در حدیث شریف آمده است: عَنْ عَرَفَةَ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- يَقُولُ « مَنْ أَتَاكُمْ وَأَمْرُكُمْ جَمِيعٌ عَلَى رَجُلٍ وَاحِدٍ يُرِيدُ أَنْ يَشُقَّ عَصَاكُمْ أَوْ يَفَرِّقَ جَمَاعَتَكُمْ فَاقْتُلُوهُ ». صحیح مسلم (۶/۲۳)

ترجمه: از حضرت عرفه رضی الله عنه روایت است که می‌گوید: از رسول الله صلی الله علیه و سلم شنیدم که فرمودند: هرگاه کسی نزد شما بیاید در حالی که کار شما بر یک نفر واحد جمع است و او بخواهد اتحاد شما را بشکند یا در میان جماعت شما تفرقه بیندازد، او را بکشید. دفاع از کشور اسلامی در حقیقت دفاع از مظلومان است.

اگر در کشور اسلامی کسی تجاوز کند، مردم آن کشور مظلوم اند و باید در برابر ظالم ایستادگی کنند و از جان و مال خود دفاع نمایند. الله تعالی فرموده است: (أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بَأْنَهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ). الحج: (۳۹)

ترجمه: به کسانی که کفار با آنان می‌جنگند اجازه جهاد داده شد به سبب اینکه مورد ظلم قرار گرفته اند و البته الله به نصرت داد نشان توانا است.

دفع ظلم متجاوز، حق مشروع مسلمان است. هرگاه بر کشور اسلامی تجاوز شود نه تنها دفع ظلم از آن کشور حق مشروع مسلمانان است، بلکه بر مردم آن کشور فرض است که جلوی ظالم را بگیرند و مسلمانان را از ظلم او نجات دهند.

دفاع از خود واجب است، حتی اگر مسلمانان دیگری زیر ظلم واقع شوند، دفع ظلم از آنان نیز فرض است. در حدیث شریف آمده است: «الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ لَا يَظْلِمُهُ وَلَا يُسْلِمُهُ» متفق علیه. ترجمه: مسلمان برادر مسلمان است؛ نه بر او ظلم می‌کند و نه او را به ظلم یا دشمنی واگذار می‌کند.

امام سرخسی رحمه الله نوشته است: (والذين وقع الظهور عليهم صاروا مظلومين، ويفترض على المسلمين دفع الظلم عن المظلوم والاختذ على يد الظالم.. «لَا، حَتَّى تَأْخُذُوا عَلَى يَدَيْ الظَّالِمِ، فَتَأْطِرُوهُ عَلَى الْحَقِّ أَطْرًا».) السیر الکبیر (۲۰۸/۱)

ترجمه: کسانی که دشمن بر آنان غلبه کرده، مظلوم شده‌اند، و بر مسلمانان فرض است که ظلم را از مظلوم دفع کنند و دست ظالم را بگیرند. پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: نه! (از عذاب نجات نمی‌یابید) تا زمانی که دست‌های ظالم را بگیرید و او را به طور کامل به سوی حق مجبور سازید.

در این زمینه، دقیق‌ترین عبارت آن است که امام ابن عابدین رحمه الله ذکر کرده است: (وحاصله أن كل موضع خيف هجوم العدو منه فرض على الإمام أو على أهل ذلك الموضع حفظه وإن لم يقدرُوا فرض على الأقرب إليهم إعانتهم إلى حصول الكفاية بمقاومة العدو). رد المحتار (۴۱۴/۱۵)

ترجمه: خلاصه آن این است که هر مکانی که بیم حمله دشمن از آن وجود داشته باشد، حفظ آن بر امام یا بر مردم همان محل واجب است، و اگر توانایی نداشته باشند، بر نزدیک‌ترین مردم واجب است که آنان را یاری دهند تا به اندازه کافی در برابر دشمن مقاومت صورت گیرد.

فلسفه و حکمت جهاد، دفاع از مظلومان است. الله جل جلاله فرموده است: (وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَّنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَّنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا). النساء (۷۵)

ترجمه: و چه شده شما را که در راه الله و در راه نجات ضعیفان نمی‌جنگید؟ که اعم از مردان و زنان و کودکان اند؛ و آنانی که می‌گویند ای پروردگار ما! ما را از این قریه ای که اهل آن ظالم اند بیرون کن و برای ما از جانب خود کارسازی مقرر کن و برای ما از نزد خود مدد گاری مقرر کن.

در آیت مبارک دیگری آمده است: (فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ). البقرة (۱۹۳) ترجمه: چرا که روا نیست تجاوز مگر بر ظالمان.

دفاع از کشور اسلامی در حقیقت دفاع از جان، مال، عزت و آبرو است، و کشور اسلامی بزرگ‌ترین دارایی ما به شمار می‌رود.

حمله بر تأسیسات عمومی و اساسی کشور اسلامی، در حقیقت تجاوز بر مال مشترک ما است که دفاع از آن بر همه ما فرض می‌باشد. و کسی که در دفاع از مال کشته شود، شهید است. در حدیث شریف آمده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مَنْ قُتِلَ دُونَ مَالِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ» صحیح البخاری (۳۰۰/۶) ترجمه: هر کس در راه دفاع از مال خود کشته شود، شهید است.

روشن است که وقتی کشوری بر کشور ما تجاوز می کند، در حقیقت بر جان، نفس و خانواده ما تجاوز کرده است؛ زیرا دشمن هر کسی را که در محدوده کشور زندگی می کند هدف قرار می دهد. پس این مانند آن است که به خود ما تجاوز شده باشد، و اگر کسی در دفاع از خود کشته شود، مرگ او شهادت است. پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: « وَمَنْ قُتِلَ دُونَ دِينِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ دَمِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ أَهْلِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ » سنن الترمذی (۴/ ۳۰)

ترجمه: هر کس در راه دفاع از دین خود کشته شود، شهید است؛ و هر کس در راه دفاع از خون (جان) خود کشته شود، شهید است؛ و هر کس در راه دفاع از خانواده خود کشته شود، شهید است.

هرگاه کسی بخواهد مال دیگری را به سرقت ببرد، مقابله با او واجب است؛ پس کسی که بخواهد کشور را غارت و نابود کند، به طریق اولی مقابله با او واجب تر است.

ابوبکر جصاص رحمه الله می فرماید: (لا نعلم خلافا أن رجلا لو شهر سيفاً على رجل ليقته بغير حق أن على المسلمين قتله). أحكام القرآن (۱/ ۲۴۰۲)

ترجمه: ما اختلافی نمی دانیم در این که اگر مردی شمشیر بر دیگری بکشد تا او را به ناحق بکشد، بر مسلمانان لازم است که او را بکشند.

نگهبانی کردن و شب را در خط مقدم برای دفاع از وطن بیدار ماندن، جهاد است. در حدیث شریف آمده است: « رَبَّاطٌ يَوْمَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا عَلَيْهَا » صحیح البخاری (۴/ ۳۵)

ترجمه: یک روز (یا یک شب) نگهبانی در راه خدا در خط مقدم، بهتر از دنیا و هر آنچه در آن است می باشد.

حفظ حاکمیت نظام شرعی:

همان گونه که بر مسلمانان حاکمیت نظام شرعی واجب است، همچنان دفاع و حفظ این حاکمیت نیز بر آنان فرض می باشد.

الله تعالی فرموده است: (الَّذِينَ إِِنْ مَكَتَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ). الحج (۴۱)

ترجمه: آن کسانی را که اگر در زمین آنها را قدرت و حکمرانی ببخشیم نماز را برپا میدارند و زکات اموال را میدهند و به کار نیک فرمان میدهند و از کار زشت منع میکنند و سرانجام کارها به الله باز میگردد.

مفسران می گویند در این آیت مبارک، از کسانی که الله تعالی به آنان در زمین قدرت داده است، پیمان گرفته شده که همان کارهایی را انجام دهند که در این آیت ذکر شده است. (تفسیر البحر المحیط ۶/ ۲۷۳)

حفظ حاکمیت نظام شرعی به این صورت است که خود ما به آن عمل کنیم و به احکام و اوامر آن گردن نهیم. الله جل جلاله فرموده است: (فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا). النساء (۶۵)

ترجمه: اینچنین نیست به پروردگارت قسم که آنها مومن واقعی نمیشوند تا آنکه در حل اختلافات شان تورا حکم وداور مقرر کنند باز در دل خود هیچ گونه دلتنگی راجع به حکم و قضاوت تو نیابند و در برابر فیصله تو کاملاً تسلیم گردند.

الله تعالی به پیامبر خود دستور داده است که در میان آنان بر اساس آنچه خدا نازل کرده حکم کند و از خواهش های نفسانی آنان پیروی نکند: (وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ). المائدة (۴۹)

ترجمه (و قرآن را بر تو نازل کردیم) برای اینکه در بین آنها مطابق آنچه الله نازل کرده است حکم کنی و از خواهشات نفسانی آنها پیروی مکن.

در سوره مائده الله تعالی فرموده است: هر کس بر اساس آنچه الله نازل کرده حکم نکند، اگر منکر آن باشد کافر است، و کسانی که بر اساس احکام الله حکم نمی کنند، ظالم و فاسق اند.

الله جل جلاله فرموده است: (وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ). المائدة (۴۴)

ترجمه: و هر که مطابق آیاتیکه الله نازل کرده است حکم نکند، پس آن گروه کافر است.

در آیه دیگری فرموده است: (وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ). المائدة (۴۵)

ترجمه: و هر که مطابق آیاتیکه الله نازل کرده است حکم نکند، پس آن گروه ستمکار است.

و در آیت دیگری فرموده است: (وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ). المائدة (۴۷)

ترجمه: و هر که مطابق آیاتیکه الله نازل کرده است حکم نکند، پس آن گروه فاسقان اند.

در روایتی آمده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمودند: «مَنْ أَطَاعَنِي فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ عَصَى اللَّهَ». مسند احمد (۲۵۲/۲)

ترجمه: هر کس از من اطاعت کند، در حقیقت از الله اطاعت کرده، و هر کس نافرمانی من کند، در حقیقت نافرمانی الله را کرده است.

در روایتی دیگر آمده است: عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يَكُونَ هَوَاهُ تَبَعًا لِمَا جِئْتُ بِهِ».

ترجمه: عبدالله بن عمرو بن العاص روایت می کند که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمودند: هیچ یک از شما مؤمن کامل نمی شود تا زمانی که خواهش نفس او تابع آن چیزی شود که من آورده ام.

شریعت الله تعالى برای حفظ پنج چیز آمده است: حفظ دین، حفظ جان، حفظ ناموس و عزت، حفظ عقل و حفظ مال؛ و حفاظت از این پنج اصل، در حقیقت حفاظت از حاکمیت نظام شرعی است.

حفظ حاکمیت نظام شرعی در اطاعت از حاکم شرعی تحقق می‌یابد.

اطاعت از حاکم شرعی واجب است و سرپیچی و بغاوت در برابر او گناه بزرگی است.

الله تعالى فرموده است: (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ). النساء (۵۹)

ترجمه: ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از الله و پیامبر و از صاحبان امرتان اطاعت کنید، و اگر در چیزی اختلاف کردید، پس آن را به الله و رسول او (قرآن و سنت) بازگردانید، اگر به الله و روز آخرت ایمان دارید.

در حدیث شریف آمده است که پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمودند: (مَنْ أَطَاعَ أَمِيرِي فَقَدْ أَطَاعَنِي وَمَنْ أَطَاعَنِي فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ). مسند احمد (۲۸۶/۱۲)

ترجمه: هر کس از امیر من اطاعت کند، از من اطاعت کرده، و هر کس از من اطاعت کند، از الله عزوجل اطاعت کرده است.

سرپیچی از اطاعت حاکم شرعی، بغاوت است و مجازات باغی مرگ می‌باشد.

در حدیث شریف آمده است: عَنْ عَرْفَجَةَ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- يَقُولُ: «مَنْ أَتَاكُمْ وَأَمْرُكُمْ جَمِيعٌ عَلَى رَجُلٍ وَاحِدٍ يُرِيدُ أَنْ يَشُقَّ عَصَاكُمْ أَوْ يَفْرَقَ جَمَاعَتَكُمْ فَأَقْتُلُوهُ». صحیح مسلم (۲۳/۶)

ترجمه: از حضرت عرفجه رضی الله عنه روایت است که گفت: از رسول الله صلی الله علیه و سلم شنیدم که فرمود: هر کس نزد شما بیاید در حالی که کار شما بر یک نفر جمع است و بخواهد اتحاد شما را بشکند یا میان جماعت شما تفرقه ایجاد کند، او را بکشید.

امام سرخسی رحمه الله نوشته است: اگر مسلمانان بر یک امیر جمع باشند و در سایه او در امنیت قرار داشته باشند و راه‌ها نیز امن باشد، سپس گروهی بر او خروج کنند، در این صورت بر کسانی که توان جنگ دارند واجب است که همراه امام مسلمانان با آنان بجنگند؛ زیرا الله تعالى فرموده است: (فَإِنْ بَعَثَ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَى فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي). الحجرات: (۹) ترجمه: پس اگر یکی از آن دو گروه بر دیگری تجاوز کرد با آن گروهی که تجاوز میکند بجنگید. و این امر دلالت بر وجوب دارد. همچنین خروج کنندگان قصد آزار مسلمانان را دارند و دفع آزار از امور دینی است. خروج آنان معصیت است و جنگ با آنان نهی از منکر می‌باشد که فرض است. افزون بر این، آنان فتنه را برمی‌انگیزند، و پیامبر صلی الله علیه و سلم فرموده‌اند: «فتنه خفته است، لعنت خدا بر کسی که آن را بیدار کند». پس کسی که بر زبان پیامبر صلی الله علیه و سلم ملعون باشد، با او جنگ می‌شود.

خروج در برابر حاکم شرعی تنها به خروج مسلحانه محدود نمی‌شود، بلکه شامل همه انواع خروج می‌گردد؛ مانند تمسخر نظام شرعی، انجام تبلیغات نادرست علیه نظام حاکم شرعی، راه‌اندازی پروپاگند علیه حاکم و امیر، و بی‌ارزش و سبک شمردن تصمیم‌های او. الله تعالی برای چنین افرادی در همین دنیا وعده خواری و رسوایی داده است.

در روایتی آمده است: (خَرَجَ ابْنُ عَامِرٍ فَصَعِدَ الْمِنْبَرَ وَعَلَيْهِ ثِيَابٌ رِقَاقٌ فَقَالَ أَبُو بَلَالٍ: انظُرُوا إِلَيَّ أَمِيرِكُمْ يَلْبَسُ لِبَاسَ الْفُسَاقِ فَقَالَ أَبُو بَكْرَةَ مِنْ تَحْتِ الْمِنْبَرِ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ أَهَانَ اللَّهُ سُلْطَانَ اللَّهِ أَهَانَهُ اللَّهُ»).

ترجمه: عبدالله بن عامر بیرون شد و بر منبر بالا رفت، در حالی که لباس نازکی بر تن داشت. ابو بلال گفت: به امیرتان نگاه کنید که لباس فاسقان را پوشیده است. ابوبکره رضی الله عنه از زیر منبر گفت: من از رسول الله صلی الله علیه و سلم شنیدم که فرمود: هر کس به حاکم (یعنی کسی را که الله در زمین مسلط گردانیده است) اهانت کند؛ الله او را خوار می‌سازد.

حفظ حاکمیت نظام شرعی از طریق جهاد صورت می‌گیرد. در اسلام، جهاد برای این فرض شده است که از حاکمیت نظام شرعی حفاظت و نگهداری شود. الله جل جلاله فرموده است: (وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ). الانفال: (۳۹)

ترجمه: و (اگر به عداوت تان بازگشتند پس) با آنها بجنگید تا فتنه شرک باقی نماند و دین همه برای الله باشد.

در غزوه بدر درباره نزول ملائکه و جهاد، الله تعالی فرموده است: (وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ). التوبة: (۴۰)

ترجمه: و کلمه کافران را پست گردانید و کلمه الله بلند است و الله غالب و با حکمت است.

منظور از کلمه الله تعالی، حاکمیت کتاب الله و سنت رسول الله او است و این معنی دلالت بر حاکمیت نظام شرعی دارد.

به همین دلیل، رسول الله صلی الله علیه و سلم دستور قتل برخی از کفاری را داده بودند که دشمنان را علیه مسلمانان تحریک می‌کردند، مانند کعب بن اشرف و ابن ابی الحقیق (لعنهم الله).

همچنین پیامبر صلی الله علیه و سلم درباره حفاظت از صفوف مقدم جنگ دستور داده و فضیلت‌های زیادی را در این باره بیان کرده است. در حدیث شریف آمده است: (رَبَاطٌ يَوْمَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا عَلَيْهَا). البخاری (۲۶۷۸)

ترجمه: یک روز نگهبانی در راه الله در خط مقدم، بهتر از دنیا و هر آنچه در آن است می‌باشد.

در «الموسوعة الفقهية» آمده است: (وَإِنَّمَا فَرِضٌ لِإِعْزَازِ دِينِ اللَّهِ، وَدَفْعِ الشَّرِّ عَنِ الْعِبَادِ). الموسوعة الفقهية الكويتية (۱۳۰/۶)

ترجمه: جهاد فرض شده است برای عزت بخشیدن به دین الله و دفع شر از بندگان.

اللهم اكفنا شر الأشرار وكيد الفجار وطوارق الليل والنهار إلا طارقا يطرق بخير يا رحمن.

اللهم آمين والحمد لله رب العالمين.